

INGEKOMEN

02 JULI 2020

Raad van de gemeente Peel en Maas
Postbus 7088
5980 AB PANNINGEN

Datum
1 juli 2020

Ons nummer
201809221/2/R1

Uw kenmerk

Inlichtingen
Mw. I. Velsink
070-4264835

Onderwerp
Peel en Maas
bp. Uitbreiding vleesvarkensbedrijf Peelweg
40 Meijel

Procedure
Beroep

Geachte heer/mevrouw,

In de bovenvermelde procedure is uitspraak gedaan. De procedure is daarmee beëindigd.
Een afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan.

Aangezien dit bericht geautomatiseerd is aangemaakt, is dit niet ondertekend.

Hoogachtend,
de griffier

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak in het geding tussen:

Maatschap Verhoijzen-Verstappen, gevestigd te Beringe, gemeente
Peel en Maas (hierna: de maatschap), waarvan de maten zijn
M.L.M. Verhoijzen, G.M.B. Verhoijzen-Verstappen en
I.M.G. Verhoijzen,
appellante,

en

de raad van de gemeente Peel en Maas,
verweerder.

Procesverloop

Bij tussenuitspraak van 20 november 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3921, heeft de Afdeling de raad opgedragen om binnen 20 weken na de verzending van de tussenuitspraak de gebreken in het besluit van 13 maart 2018 tot vaststelling van het bestemmingsplan "Uitbreiding vleesvarkensbedrijf Peelweg 40 Meijel" te herstellen, de Afdeling en de betrokken partijen de uitkomst mede te delen en het gewijzigde besluit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken en mede te delen. Deze tussenuitspraak is aangehecht.

Bij besluit van 3 maart 2020 heeft de raad het plan gewijzigd vastgesteld (hierna: het herstelbesluit).

De maatschap is in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen over de wijze waarop de raad heeft beoogd de gebreken te herstellen. Zij heeft bij brief van 22 april 2020 een zienswijze naar voren gebracht.

De Afdeling heeft bepaald dat een nadere zitting achterwege blijft. Vervolgens heeft de Afdeling het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Het beroep tegen het besluit van 13 maart 2018

1. In de tussenuitspraak heeft de Afdeling onder 5.1 overwogen dat het plan onzorgvuldig is voorbereid, omdat het plan niet overeenkomt met hetgeen de raad heeft beoogd te regelen. Op grond van artikel 4, lid 4.2.6, van de planregels, in samenhang gezien met de verbeelding, is het namelijk verplicht het emissiepunt op een specifieke plek te realiseren en in stand te houden. De raad heeft te kennen gegeven dit niet te hebben beoogd met het plan.

Verder heeft de Afdeling onder 6.2 overwogen dat het plan in strijd is met de rechtszekerheid, omdat het plan afwijkt van het vaststellingsbesluit. In het vaststellingsbesluit staat namelijk dat de in artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels neergelegde voorwaardelijke verplichting tot het realiseren van een luchtwasser betrekking heeft op de al bestaande oude stal. De raad heeft op de zitting bevestigd dat dit de stal is die nog niet is voorzien van een luchtwasser. De in artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels neergelegde voorwaardelijke verplichting ziet op alle bestaande stallen, dus ook de stallen die reeds zijn voorzien van een luchtwasser. Voorts staat in deze planregel dat de luchtwassers van de bestaande stallen indien een nieuw bedrijfsgebouw wordt gebouwd of een uitbreiding plaatsvindt, steeds moeten voldoen aan de best beschikbare technieken, terwijl die eis niet uit het vaststellingsbesluit volgt.

2. Gelet op hetgeen is overwogen in de tussenuitspraak is het beroep van de maatschap tegen het besluit van 13 maart 2018 gegrond. Dit besluit is genomen in strijd met de bij het voorbereiden van een besluit te betrachten

zorgvuldigheid en de rechtszekerheid, voor zover het betreft de vaststelling van artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, en artikel 4, lid 4.2.6, van de planregels. Het besluit van 13 maart 2018 dient in zoverre te worden vernietigd.

3. In de tussenuitspraak heeft de Afdeling de raad opgedragen om de hiervoor vermelde gebreken, met inachtneming van hetgeen in de tussenuitspraak is overwogen, te herstellen.

4. Om aan de opdracht uit de tussenuitspraak te voldoen, heeft de raad artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels gewijzigd vastgesteld, waardoor dit als volgt is komen te luiden:
"het bouwvlak mag geheel worden bebouwd, met dien verstande dat nieuwe bedrijfsgebouwen of uitbreidingen daarvan slechts mogen worden gebouwd indien:

[...] 2. bij de bestaande stallen die nog niet zijn voorzien van luchtwassers eerst een luchtwasser wordt geplaatst, die voldoet aan de eisen van 'best beschikbare technieken', conform artikel 5.4 van het Besluit algemene bepalingen omgevingsrecht."

Verder heeft de raad artikel 4, lid 4.2.3, onder d, aan de planregels toegevoegd. Deze luidt:

"Voor het bouwen van bedrijfsgebouwen gelden de volgende regels:

[...] d. een emissiepunt op een nieuw bedrijfsgebouw moet een hoogte hebben van minimaal 11 meter."

Artikel 4, lid 4.2.6, is uit de planregels verwijderd.

5. Artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) luidt: "Het bezwaar of beroep heeft van rechtswege mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben."

6. De Afdeling stelt vast dat het herstelbesluit een besluit tot wijziging van het oorspronkelijke bestreden besluit is en dat het herstelbesluit ingevolge artikel 6:19, eerste lid, van de Awb onderdeel van dit geding is.

Het beroep van de maatschap is van rechtswege mede gericht tegen dit besluit. Hetgeen de maatschap in haar zienswijze naar voren heeft gebracht, zal de Afdeling aanmerken als de gronden van het beroep van rechtswege tegen het herstelbesluit.

Het beroep van de maatschap tegen het herstelbesluit

7. De maatschap betoogt dat uit artikel 4, lid 4.2.3, onder d, van de planregels van het herstelbesluit volgt dat ieder nieuw bedrijfsgebouw een emissiepunt op een hoogte van minimaal 11 m dient te hebben, terwijl de bedoeling was om in het plan op te nemen dat alleen op de bestaande stal 3 een emissiepunt op een hoogte van 11 m dient te worden gerealiseerd. Volgens de maatschap heeft de raad niet gemotiveerd waarom ieder nieuw bedrijfsgebouw, ongeacht de functie daarvan, een emissiepunt op minimaal 11 m hoogte dient te hebben. De verplichting daartoe volgt volgens de maatschap ook niet uit de tussenuitspraak. De maatschap stelt daarom dat de raad het gebrek niet goed heeft hersteld.

7.1. In hoofdstuk 4.1 van de plantoelichting staat dat een verbeterde situatie voor de omgeving ontstaat door het aanpassen van het emissiepunt van de bestaande stal 3 (hoger en meer uittreesnelheid van de lucht). De maatschap en de raad zijn overeengekomen om dit emissiepunt te verhogen. Daarom was in de planregels van het besluit van 13 maart 2018 een voorwaardelijke verplichting opgenomen om op de bestaande stal 3 een emissiepunt van minimaal 11 m hoog te realiseren. In artikel 4, lid 4.2.3, onder d, van de planregels van het herstelbesluit is bepaald dat de voorwaardelijke verplichting tot het realiseren van een emissiepunt van minimaal 11 m hoog geldt voor ieder nieuw bedrijfsgebouw. De raad heeft niet gemotiveerd waarom op ieder nieuw bedrijfsgebouw – en niet alleen op de bestaande stal 3 – in het kader van een goede ruimtelijke ordening een dergelijk emissiepunt noodzakelijk is. De noodzaak daartoe volgt ook niet uit de aan het herstelbesluit ten grondslag gelegde stukken. Het herstelbesluit is in zoverre onvoldoende gemotiveerd.

Het betoog slaagt.

7.2. De Afdeling acht niet aannemelijk dat derdebelanghebbenden in hun belangen zouden kunnen worden geschaad indien de Afdeling met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak voorziet door artikel 4, lid 4.2.3, onder d, van de planregels van het herstelbesluit te wijzigen. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat in het besluit van 13 maart 2018 was bepaald dat op de bestaande stal 3 een emissiepunt van minimaal 11 m hoog diende te worden gerealiseerd, dat behoudens de maatschap hiertegen niet is opgekomen en dat uit de stukken blijkt dat de maatschap met de raad was overeengekomen dat op de bestaande stal 3 een emissiepunt van minimaal 11 m hoog zal worden gerealiseerd.

Artikel 4, lid 4.2.6, van de planregels komt als volgt te luiden:
“4.2.6 Voorwaardelijke verplichting emissiepunthoogte stal 3
Het gebruiken van nieuwe bebouwing voor agrarisch-intensieve veehouderij is alleen toegestaan als op de bestaande stal 3 een emissiepunt met een hoogte van minimaal 11 meter is gerealiseerd. Met de bestaande stal 3 wordt bedoeld de stal die als gebouw 3 is aangegeven op de situatieschets, die als bijlage 1 is gevoegd achter de toelichting op dit plan.”

8. De maatschap stelt voorts dat de raad het gebrek in artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels onjuist heeft hersteld. Volgens de maatschap is het in het herstelbesluit gewijzigde artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels niet in overeenstemming met overweging 8 van de tussenuitspraak. De raad heeft volgens de maatschap onvoldoende aangetoond dat de voorziene uitbreiding van de varkensveehouderij gezondheidsrisico's voor de omwonenden van de varkensveehouderij met zich brengt indien de bestaande stal niet wordt voorzien van een luchtwasser. De verwijzing van de raad naar de rapporten van het RIVM zijn volgens de maatschap daartoe onvoldoende, omdat deze rapporten geen beeld geven van de daadwerkelijke gezondheidsrisico's in de omgeving van de varkensveehouderij van de maatschap. Volgens de maatschap heeft de raad ook niet onderzocht of het plaatsen van een luchtwasser op de bestaande stal bijdraagt aan het verbeteren van die gezondheidssituatie. Er

zijn bovendien al verschillende milieutechnische maatregelen ter verbetering van de situatie getroffen, aldus de maatschap.

8.1. De Afdeling overweegt dat de rechtszekerheid vereist dat bestaand legaal gebruik overeenkomstig de bestaande situatie in een bestemmingsregeling wordt opgenomen tenzij die bestemming op basis van nieuwe inzichten niet langer in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening en het belang van de nieuwe bestemming zwaarder weegt dan de gevestigde rechten en belangen.

In de plantoelichting staat dat de voorwaardelijke verplichting in het plan is opgenomen, omdat gezondheidseffecten niet zijn uit te sluiten bij bestaande en nieuwe situaties van varkensstallen, zelfs al wordt voldaan aan de landelijke normen. De raad verwijst ter onderbouwing van dit standpunt naar rapporten van het RIVM uit 2016 en 2017, waaronder het onderzoek "Veehouderij en Gezondheid Omwonenden (aanvullende studies) Analyse van gezondheidseffecten, risicofactoren en uitstoot van bio-aerosolen" van juni 2017. Hieruit volgt volgens de raad dat er veel onzekerheden zijn over de gezondheidseffecten van varkensveehouderijen in het algemeen.

De Afdeling tekent aan dat, zoals reeds is overwogen in de tussenuitspraak en de uitspraak van 8 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3000, van de maatschap niet mag worden gevergd om eigenstandig een verbetering van de kwaliteit van de omgeving te realiseren. De Afdeling is van oordeel dat de omstandigheid dat uit de rapporten van het RIVM uit 2016 en 2017 blijkt van onzekerheden over de gezondheidseffecten van varkenshouderijen in het algemeen onvoldoende is om in dit plan, dat uitsluitend op de gronden van de maatschap betrekking heeft, een voorwaardelijke verplichting te rechtvaardigen op grond waarvan de maatschap wordt verplicht om een legaal aanwezige stal te voorzien van een luchtwasser. De Afdeling is van oordeel dat de raad niet heeft gemotiveerd waarom aan dergelijke onzekerheden die zijn verbonden aan varkenshouderijen in het algemeen, en die als zodanig nog geen vertaling hebben gekregen in aan varkenshouderijen op te leggen normen, vanuit een oogpunt van ruimtelijke ordening meer gewicht moet worden toegekend dan aan de rechtszekerheid waarop de maatschap, gelet op de haar toegekende vergunningen, aanspraak kan maken. Omdat de ruimtelijke noodzaak van de voorwaardelijke verplichting door de raad niet is aangetoond, is het herstelbesluit ook in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het betoog slaagt.

9. Gelet op het voorgaande komt de Afdeling aan een inhoudelijke bespreking van de overige beroepsgronden niet meer toe.

Conclusie herstelbesluit

10. Gelet op het overwogene onder 7.1 en 8.1 zal de Afdeling het besluit van 3 maart 2020, voor zover het artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2 en artikel 4, lid 4.2.3, onder d, van de planregels betreft, vernietigen omdat het in zoverre ontoereikend is gemotiveerd.

11. Tevens wordt toepassing gegeven aan artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zoals vermeld onder 7.2.

De Afdeling zal verder bepalen dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het besluit tot het gewijzigd vaststellen van het plan, voor zover dit is vernietigd en de raad opdragen ervoor zorg te dragen dat het college van B&W dit onderdeel doen verwerken op www.ruimtelijkeplannen.nl.

12. De Afdeling stelt vast dat, uitgaande van het bestemmingsplan zoals het met inachtneming van deze uitspraak komt te luiden, de voorziene uitbreiding van de varkenshouderij kan doorgaan.

Proceskosten

13. De raad dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het beroep van Maatschap Verhoijzen-Verstappen tegen het besluit van 13 maart 2018 van de raad van de gemeente Peel en Maas tot vaststelling van het bestemmingsplan "Peelweg 40 in Meijel", gegrond;
- II. vernietigt het besluit van 13 maart 2018 van de raad van de gemeente Peel en Maas tot vaststelling van het bestemmingsplan "Peelweg 40 in Meijel" voor zover het betreft artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, en artikel 4, lid 4.2.6, van de planregels;
- III. verklaart het beroep van Maatschap Verhoijzen-Verstappen tegen het besluit van 3 maart 2020 van de raad van de gemeente Peel en Maas tot het gewijzigd vaststellen van het bestemmingsplan "Peelweg 40 in Meijel", gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van 3 maart 2020 van de raad van de gemeente Peel en Maas tot het gewijzigd vaststellen van het bestemmingsplan "Peelweg 40 in Meijel" voor zover het betreft artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, en artikel 4, lid 4.2.3, onder d, van de planregels;
- V. bepaalt dat het navolgende artikel 4, lid 4.2.6, aan de planregels wordt toegevoegd:
"4.2.6 Voorwaardelijke verplichting emissiepunthoogte stal 3
Het gebruiken van nieuwe bebouwing voor agrarisch-intensieve veehouderij is alleen toegestaan als op de bestaande stal 3 een emissiepunt met een hoogte van minimaal 11 meter is gerealiseerd. Met de bestaande stal 3 wordt bedoeld de stal die als gebouw 3 is aangegeven op de situatieschets, die als bijlage 1 is gevoegd achter de toelichting op dit plan";
- VI. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het gedeeltelijk vernietigde besluit als bedoeld onder IV;
- VII. draagt de raad van de gemeente Peel en Maas op om binnen vier weken na verzending van deze uitspraak ervoor zorg te dragen dat het hiervoor vermelde onderdeel IV wordt verwerkt in het elektronisch vastgestelde plan dat te raadplegen is op de landelijke voorziening, www.ruimtelijkeplannen.nl;
- VIII. veroordeelt de raad van de gemeente Peel en Maas tot vergoeding van bij maatschap Verhoijzen-Verstappen in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.312,50 (zegge: dertienhonderdtwaalf euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- IX. gelast dat de raad van de gemeente Peel en Mees aan maatschap Verhoijzen-Verstappen het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 338,00 (zegge: driehonderdachtendertig euro) vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. W.D.M. van Diepenbeek, voorzitter, en
mr. A. ten Veen en mr. P.H.A. Knol, leden, in tegenwoordigheid van
mr. M.L.M. van Loo, griffier.

De voorzitter is verhinderd de
uitspraak te ondertekenen.

De griffier is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

Uitgesproken in het openbaar op 1 juli 2020

418-927.

Verzonden: 1 juli 2020

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak onderscheidenlijk tussenuitspraak met toepassing van artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in het geding tussen:

1. Maatschap Verhoijzen-Verstappen, gevestigd te Beringe, gemeente Peel en Maas (hierna: de maatschap), waarvan de maten zijn M.L.M. Verhoijzen, G.M.B. Verhoijzen-Verstappen en I.M.G. Verhoijzen,
2. P. van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V., wonend onderscheidenlijk gevestigd te Meijel, gemeente Peel en Maas, appellanten,

en

de raad van de gemeente Peel en Maas,
verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 13 maart 2018 heeft de raad het bestemmingsplan "Peelweg 40 in Meijel" vastgesteld.

Tegen dit besluit hebben de maatschap, Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. beroep ingesteld.

De raad heeft een verweerschrift ingediend.

De maatschap, Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. hebben nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 oktober 2019, waar de maatschap, vertegenwoordigd door mr. P.M.E.P.J. Joosten, rechtsbijstandverlener, Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V., bijgestaan onderscheidenlijk vertegenwoordigd door mr. drs. C.R. Jansen, rechtsbijstandverlener, en de raad, vertegenwoordigd door drs. A.P. Langerak en ing. P.H.M. Cuppen, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. De maatschap exploiteert aan de Peelweg 40 een varkensveehouderij, waar ten tijde van het nemen van het besluit 4.436 vleesvarkens werden gehouden in drie stallen. Het plan voorziet in de uitbreiding van de varkensveehouderij met onder meer een nieuwe vleesvarkensstal voor 2.976 varkens.

De raad heeft eerder, bij besluit van 31 januari 2017, geweigerd het plan vast te stellen. Hiertegen heeft de maatschap destijds beroep ingesteld. Bij uitspraak van de Afdeling van 8 november 2017 is het beroep van de maatschap gegrond verklaard en is het besluit van 31 januari 2017 vernietigd. De raad heeft bij besluit van 13 maart 2018 alsnog het plan vastgesteld met dien verstande dat daaraan een voorwaardelijke verplichting is toegevoegd.

Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. vrezen dat de voorziene uitbreiding onaanvaardbare gevolgen voor de omgeving zal hebben door de uitstoot van stikstof en fijnstof. Verder vrezen Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. voor een toename van de geurhinder en stellen zij dat de raad met het plan een onjuiste belangenafweging heeft gemaakt.

De maatschap komt op tegen de voorwaardelijke verplichting, die haar verplicht een luchtwasser te installeren op de bestaande stal(len). Verder stelt de maatschap dat de raad ten onrechte de locatie van het emissiepunt heeft vastgelegd op de verbeelding.

Ontvankelijkheid

2. De Afdeling stelt vast dat de raad na de uitspraak van de Afdeling van 8 november 2017 niet opnieuw toepassing heeft gegeven aan afdeling

3.4 van de Awb. Het bestreden besluit steunt op de voorbereidings-procedure die ten grondslag is gelegd aan het besluit van 31 januari 2017.

Ingevolge artikel 8:1 van de Awb, in samenhang gelezen met artikel 8:6 van de Awb en artikel 2 van bijlage 2 bij de Awb alsmede met artikel 6:13 van de Awb, kan geen beroep worden ingesteld tegen het besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan door een belanghebbende die over het ontwerpplan geen zienswijze naar voren heeft gebracht, tenzij hem redelijkerwijs niet kan worden verweten dit te hebben nagelaten.

Uit de zienswijze die op 27 juli 2015 namens Van Bree naar voren is gebracht, volgt niet dat de zienswijze ook door Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. naar voren is gebracht. Het beroep van Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. steunt derhalve niet op een bij de raad naar voren gebrachte zienswijze. Er zijn geen omstandigheden aanwezig waardoor Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. niet kan worden verweten dat zij over het ontwerpplan geen zienswijze naar voren heeft gebracht.

Gelet hierop is het beroep van Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. niet-ontvankelijk.

3. Ter zitting is door Van Bree naar voren gebracht dat hij ten tijde van het instellen van het beroep woonde aan de Platveld 22 in de nabijheid van het plangebied, maar inmiddels is verhuisd naar de Hagelkruisweg 20 in Meijel. Voorts is ter zitting gebleken dat Van Bree als natuurlijk persoon niet de eigenaar is van de woning aan de Platveld 22. De woning aan de Hagelkruisweg 20 is gelegen op een afstand van ongeveer 2,3 km van het plangebied. Gelet op deze afstand acht de Afdeling het niet aannemelijk dat Van Bree in zijn huidige woon- en leefomgeving nog feitelijke gevolgen kan ondervinden van de met het plan mogelijk gemaakte ruimtelijke ontwikkeling. De Afdeling is daarom van oordeel dat het belang van Van Bree bij het beroep tegen het bestreden besluit is komen te vervallen.

Gelet hierop is het beroep van Van Bree eveneens niet-ontvankelijk.

Omdat de beroepen van Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. niet-ontvankelijk zijn, kan de Afdeling deze niet inhoudelijk behandelen.

Toetsingskader

4. Bij de vaststelling van een bestemmingsplan moet de raad bestemmingen aanwijzen en regels geven die de raad uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening nodig acht. De raad heeft daarbij beleidsruimte en moet de betrokken belangen afwegen. De Afdeling beoordeelt aan de hand van de beroepsgronden of het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan in overeenstemming is met het recht. De Afdeling stelt niet zelf vast of het plan in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening, maar beoordeelt aan de hand van die gronden of de raad zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het plan strekt ten behoeve van een goede ruimtelijke ordening.

Bespreking van de beroepsgronden

5. De maatschap betwist de voorwaardelijke verplichting in art. 4, lid 4.2.6 van de planregels waarin is bepaald dat het emissiepunt op de

specifieke locatie die op de verbeelding is opgenomen, moet worden gerealiseerd. Hierdoor wordt de maatschap de mogelijkheid ontnomen om het emissiepunt op een alternatieve locatie te realiseren, aldus de maatschap. Ter zitting heeft de maatschap gesteld dat er op de in het plan voorgeschreven locatie onvoldoende ruimte aanwezig is.

5.1. De raad heeft ter zitting aangegeven met de planregels en de verbeelding niet te hebben beoogd een verplichting in het leven te roepen om het emissiepunt op een specifieke locatie te realiseren. De Afdeling stelt vast dat op grond van artikel 4, lid 4.2.6, van de planregels, in samenhang gezien met de verbeelding, volgt dat het emissiepunt specifiek ter plaatse van de locatie met aanduiding 'maatvoering: hoogte (m) = 11' dient te worden gerealiseerd en vervolgens in stand dient te worden gehouden.

In zoverre komt de planregeling in samenhang gezien met de verbeelding niet overeen met hetgeen de raad heeft beoogd te regelen. Het bestreden besluit is op dit punt in strijd met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid.

Het betoog slaagt.

6. De maatschap betoogt verder dat artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels afwijkt van het besluit tot vaststelling van het plan, omdat het vaststellingsbesluit niet voorschrijft dat alle bestaande stallen dienen te worden voorzien van luchtwassers die - voorts ook moeten - voldoen aan de eisen van de best beschikbare technieken. De toevoeging van dit vereiste leidt er volgens de maatschap toe dat de bestaande luchtwassers op stallen 1 en 2 dienen worden te vervangen door nieuwe luchtwassers indien de luchtwassers naar het oordeel van de gemeente niet voldoen aan de best beschikbare technieken.

6.1. In het vaststellingsbesluit staat onder meer:

"Tijdens de raadsvergadering is een amendement aangenomen, inhoudende een nieuw beslispunt 4:

"4. Toe te voegen aan beslispunt 1 tot en met 3 van dit besluit de voorwaardelijke verplichting van het plaatsen van een luchtwasser op al bestaande oude stal voorafgaande aan de aanvang van de werkzaamheden in het kader van beslispunt 1 en 2 en daarmee het bestemmingsplan gewijzigd vast te stellen."

In artikel 4, lid 4.2.2, onder c van de planregels is bepaald:

"c. het bouwvlak mag geheel worden bebouwd, met dien verstande dat nieuwe bedrijfsgebouwen of uitbreidingen daarvan slechts mogen worden gebouwd indien:

- 1. de nieuwe bebouwing voldoende landschappelijk wordt ingepast; en*
- 2. de bestaande stallen zijn voorzien van luchtwassers die voldoen aan de eisen van de 'best beschikbare technieken', conform artikel 5.4 Besluit algemene bepalingen omgevingsrecht;"*

6.2. Ter zitting heeft de raad toegelicht dat met artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels is beoogd om alle bestaande stallen te voorzien van luchtwassers die als een nieuw bedrijfsgebouw of uitbreiding wordt gebouwd, moeten voldoen aan de eisen van de best beschikbare technieken.

De Afdeling stelt vast dat deze planregel afwijkt van hetgeen in het vaststellingsbesluit is bepaald. In het vaststellingsbesluit staat dat de voorwaardelijke verplichting betrekking heeft op de al bestaande oude stal. Dit is, zoals ter zitting bevestigd, de stal die nog niet was voorzien van een luchtwasser. De in deze planregel neergelegde voorwaardelijke verplichting ziet op alle bestaande stallen, dus ook de stallen die reeds zijn voorzien van een luchtwasser. Voorts staat in deze planregel dat de luchtwassers van de bestaande stallen als een nieuw bedrijfsgebouw wordt gebouwd of een uitbreiding plaatsvindt, steeds – derhalve, naar ter zitting door de raad is erkend, ook vaker als gefaseerd wordt gebouwd - moeten voldoen aan de best beschikbare technieken, terwijl die eis niet uit het vaststellingsbesluit volgt. Artikel 4, lid 4.2.2, onder c, sub 2, van de planregels stemt niet overeen met het vaststellingsbesluit.

Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat het plan in zoverre in strijd is met de rechtszekerheid.

Het betoog slaagt.

Bestuurlijke lus

7. Gelet op de in 5.1 en 6.2 geconstateerde gebreken, kan het bestreden besluit niet in stand blijven. Ingevolge artikel 8:51d van de Awb, voor zover hier van belang, kan de Afdeling het bestuursorgaan opdragen een gebrek in het bestreden besluit te herstellen of te laten herstellen.

7.1. De Afdeling ziet in het belang van een spoedige beëindiging van het geschil aanleiding de raad op de voet van artikel 8:51d van de Awb op te dragen om binnen twintig weken na verzending van deze uitspraak de in 5.1 en 6.2 geconstateerde gebreken in het bestreden besluit te herstellen. Daartoe dient de raad met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuwe planregeling en verbeelding vast te stellen.

7.2. De raad dient de Afdeling en de maatschap de uitkomst van de opdracht mede te delen en het gewijzigde besluit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken en mede te delen. Bij de voorbereiding ervan hoeft afdeling 3.4 van de Awb niet te worden toegepast.

8. Met het oog op een finale geschilbeslechting, en mede gelet op het tijdverloop sinds het oorspronkelijke principeverzoek van de maatschap voor de uitbreiding van de varkensveehouderij dat is gedaan op 21 juni 2013, ziet de Afdeling aanleiding ter informatie van partijen overwegingen te wijden aan de voorwaardelijke verplichting zoals die in het plan is neergelegd.

8.1. Voor zover de raad zich op het standpunt heeft gesteld dat het plan zonder de voorwaardelijke verplichting onvoldoende bijdraagt aan kwaliteitsverbetering van de omgeving en dat de maatschap solitair deze kwaliteitsverbetering dient te realiseren, verwijst de Afdeling naar haar uitspraak van 8 november 2017, waarin is overwogen dat van de maatschap niet mag worden gevergd om eigenstandig een verbetering van de kwaliteit van de omgeving te realiseren. Met de thans in het plan opgenomen voorwaardelijke verplichting lijkt aan dat oordeel voorbij te zijn gegaan. Wel

kan van de maatschap worden gevraagd de bestaande kwaliteit niet te verslechteren. Dit is naar het oordeel van de Afdeling ook in lijn met wat daarover in de structuurvisie valt te lezen. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de overgelegde berekeningen van de geurbelasting naar voren komt dat, ook indien de gewijzigde geurnormen voor gecombineerde luchtwassers in acht worden genomen, de geurnorm niet wordt overschreden.

8.2. De Afdeling wijst voorts erop dat uit een oogpunt van rechtszekerheid op voorhand niet een toereikende grondslag is te zien om in een nieuw bestemmingsplan voor bestaande, vergunde stallen een voorwaardelijke verplichting op te leggen zoals in het bestreden plan is gedaan.

Conclusie

9. Het beroep van Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. is niet-ontvankelijk. Voor hen is dit een einduitspraak, zodat hiermee hun procedure bij de Afdeling ten einde komt.

9.1. Ten aanzien van Van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. bestaat voor een proceskostenveroordeling geen aanleiding.

10. Ten aanzien van het beroep van de maatschap wordt een bestuurlijke lus toegepast zoals hiervoor onder 7. vermeld.

10.1. Ten aanzien van de maatschap zal in de einduitspraak worden beslist over de proceskosten en vergoeding van het betaalde griffierecht.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het beroep van P. van Bree en Van Bree-Rijks Onroerend Goed B.V. niet-ontvankelijk;
- II. draagt de raad van de gemeente Peel en Maas in het beroep van de Maatschap Verhoijzen-Verstappen op:
 - om binnen 20 weken na de verzending van deze uitspraak met inachtneming van hetgeen daarin is overwogen een nieuw besluit te nemen;
 - de Afdeling en de Maatschap Verhoijzen-Verstappen de uitkomst mede te delen en het gewijzigde besluit op de wettelijk voorgescreven wijze bekend te maken en mede te delen.

Aldus vastgesteld door mr. W.D.M. van Diepenbeek, voorzitter, en mr. A. ten Veen en mr. P.H.A. Knol, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, griffier.

w.g. Van Diepenbeek
Voorzitter

w.g. Van Loo
griffier

Uitgesproken in het openbaar op 20 november 2019

418-927.

Verzonden: 20 november 2019